

G. ISTVÁN LÁSZLÓ (1972) Budapest

G. ISTVÁN LÁSZLÓ

Bújosódal

Félrevert haranggal irányít az Isten.
Azt hittem, temetnek, pedig én temetek.
Temetem magamban, amit sose hittem.
Azt hittem, magányban magányos lehetek.

Azt hittem, hordában érem meg az estét.
Azt hittem, fejemmel párnát találhatok,
megtalálhatom, ami engem keres még,
megaláztatásban az alázatot.

Azt hittem, kezemet kötik a karóhoz,
deszkához a lábam, nem kell szöveget verni,
azt hittem, ha jó lesz, közöm lesz a jóhoz –
tudom még, hogyan kell földdel elegyedni.

De már csak azt tudom, máshogy kell temetni,
reggel estét lesni, új vonatra várni,
este szélben állni, szeméthegeyen hálni,
egy állító helyben is körös-körül lenni.

Félrevert harang, és sehol falu nincsen,
vonulásunk, mint a halott nélküli gyász –
akit földbe tennénk, elűz minket innen,
ágyunk felett őrt áll, de másra vigyáz.

A cél a levegő, beszívom, kifújom,
odaérek, és már jövök vissza.
Vonulásom is csak légcseré a úton,
oda-vissza por, hogy a bőröm issza.

Félrevert haranggal irányít az Isten.
Elszürkülök közben. Enyém ez a földrész.
Nem vár soha vissza, ahonnan eljöttem,
ha van Isten, nem lát, ha nincs is, csak Ő néz.